

บทที่ ๑

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ปัจจุบันสังคมไทยได้มีการพัฒนาเข้าสู่ระบบสังคมสารสนเทศ ซึ่งเป็นสังคมที่เน้นเกี่ยวกับความรู้ และกระบวนการสื่อสารข้อมูลที่เป็นไปอย่างรวดเร็วด้วยเทคโนโลยีที่ทันสมัย ลักษณะเช่นนี้เกิดขึ้นทั้งในประเทศ ต่างประเทศ และระหว่างประเทศอย่างต่อเนื่องทั่วโลก ข้อมูลดังกล่าวประกอบด้วยข้อความรู้ที่มีอยู่เป็นจำนวนมากมหาศาล ลักษณะของคนที่อยู่ในยุคเทคโนโลยีข่าวสารข้อมูลเช่นนี้จึงต้องมีความสามารถในการอ่านเป็นคุณสมบัติที่สำคัญ เนื่องจากจะช่วยให้สามารถเลือกรับข้อมูลที่เป็นประโยชน์แก่ตนเองได้อย่างมีประสิทธิภาพ สอดคล้องกับที่ ชวรมรัตน์ การพิศิษฐ์ (2538 : อภิปราย) กล่าวถึง จุดเน้นในการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ว่า "ต้องพัฒนาความสามารถในการเลือกรับข้อมูลข่าวสาร และการพัฒนาทักษะความสามารถให้สอดคล้องกับโครงสร้างทางเทคโนโลยีที่เปลี่ยนแปลง"

ความสามารถในการอ่านช่วยให้ผู้อ่านได้รับความรู้ ข่าวสาร และการบันเทิง ทำให้ผู้อ่านได้พัฒนาความรู้ฝึกฝนจิตใจให้ทันต่อเหตุการณ์ (Pett, 1982 : 17) เป็นกฎเกณฑ์สำคัญสู่ความสำเร็จทางการศึกษา เนื่องจากการเรียนรู้อาศัยการอ่านเป็นองค์ประกอบสำคัญ (Callahan and Clark, 1988 : 272) และเป็นส่วนหนึ่งของสิ่งแวดล้อมที่ส่งผลต่อพัฒนาการทางสติปัญญาของมนุษย์ (Roe and others, 1983 : 20) นอกจากนี้ยังเป็นทักษะทางภาษาที่ผู้เรียนใช้มากที่สุดหลังจากจบการศึกษาแล้ว (Allen and Valette, 1977 : 249)

ในชีวิตประจำวันคนเรามักอ่านเพื่อทำความเข้าใจเนื้อเรื่องที่ผู้เขียนนำเสนอมากกว่าการอ่านออกเสียง เนื่องจากผู้อ่านพยายามใส่ใจจดจ่ออยู่ที่เนื้อหาของเรื่องที่อ่าน ไม่ใช่สนใจว่าคำต่าง ๆ ที่ปรากฏอยู่ในเรื่องนั้น ๆ จะออกเสียงอย่างไร ผู้สอนภาษาจึงควรใช้เวลาส่วนใหญ่ฝึกให้นักเรียนอ่านเพื่อทำความเข้าใจ เนื่องจากในอนาคตนักเรียนจะต้องนำทักษะนี้ไปใช้ในชีวิตประจำวันมากกว่าการอ่านออกเสียง ซึ่งมักใช้เพียงผู้มีหน้าที่เฉพาะ เช่น ผู้ประกาศข่าว หรือโฆษกทางสถานีวิทยุและโทรทัศน์ (Nuttall, 1983 อ้างถึงใน ธีรวิบูลย์ ภูวนาค, ม.ป.ป.: 28) การสอนให้ผู้เรียนมีทักษะการอ่านเพื่อทำความเข้าใจจึงมีความจำเป็นอย่างยิ่ง เพราะเป็นเสมือนเครื่องมือสำคัญในการแสวงหาความรู้ตลอดชีวิตของคนในยุคข่าวสารข้อมูล การขาดทักษะการอ่านเพื่อทำความเข้าใจเป็นเสมือนอุปสรรคปิดกั้นการแสวงหาความรู้เพิ่มเติม (วิชัย จันทร์ศิริ, 2538 : 8) จึงกล่าวได้ว่าการอ่านเพื่อทำความเข้าใจจึงเป็นความมุ่งหมายอันแท้จริงของการอ่าน (Page, 1980 อ้างถึงใน Roe และคณะ, 1983 : 15)

ในยุคข้อมูลข่าวสารและแผนเช่นทุกวันนี้ ภาษาอังกฤษซึ่งเป็นภาษาสากลมีความสำคัญเป็นอย่างมาก กระทรวงศึกษาธิการตระหนักในความสำคัญของการเรียนภาษาอังกฤษจึงได้กำหนดให้วิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาบังคับทั้งในระดับประถมศึกษาและระดับมัธยมศึกษาตั้งแต่ปีการศึกษา 2539(พ.ศ. ๒๕๓๙ : ๒) นอกจากนี้หลักสูตรของกระทรวงศึกษาธิการยังมุ่งพัฒนาผู้เรียนให้มีความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยกำหนดให้ผู้เรียนฝึกทักษะการอ่านพร้อมกับทักษะการเขียนทั้งในระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษา ในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายหลักสูตรยังกำหนดรายวิชาที่มุ่งพัฒนาความสามารถทางการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจไว้ในกลุ่มพัฒนาประสบการณ์ภาษาต่างประเทศ ได้แก่ วิชาภาษาอังกฤษรอบรู้ (Thematic English) โดยมีจุดประสงค์เพื่อให้ผู้เรียนพัฒนาความสามารถในการอ่านบทอ่านภาษาอังกฤษที่หลากหลายสอดคล้องกับเหตุการณ์ทางสังคม ตามความสนใจและความต้องการของผู้เรียน สามารถสรุปและนำเสนอความรู้ใหม่เป็นภาษาอังกฤษที่ถูกต้อง โดยมุ่งเน้นพัฒนาการเรียนรู้อย่างอิสระ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2539 : 29)

การจัดการเรียนการสอนอ่านที่เน้นความหลากหลายตามความสนใจและความต้องการของผู้เรียนตลอดจนการมุ่งเน้นพัฒนาการเรียนรู้อย่างอิสระนี้ สอดคล้องกับแนวคิดเกี่ยวกับการจัดการศึกษาในอนาคตที่ประกอบ คุปรัตน์ (2536 : อัดสำเนา) ได้กล่าวไว้เกี่ยวกับการศึกษาในทศวรรษหน้าสรุปได้ว่าต้องปรับปรุงหลักสูตรและการเรียนการสอนโดยเน้นการเรียนการสอนที่ไม่ใช่ "การป้อนความรู้" แต่ต้องเป็นกระบวนการพัฒนาวิธีการเรียนรู้ได้ด้วยตนเอง ให้ผู้เรียนสามารถใช้ความคิดและสติปัญญาในการวิเคราะห์และตรวจสอบข้อมูลได้ และที่สำคัญคือ การพัฒนาขีดความสามารถของคนให้สามารถมีความริเริ่มสร้างสรรค์ สามารถคิดประดิษฐ์สิ่งใหม่ได้

สภาพการจัดการเรียนการสอนดังกล่าวสอดคล้องกับแนวคิดในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง ตามแนวคิดของนักการศึกษาในกลุ่มทฤษฎีมนุษยนิยม แนวคิดในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองนี้สามารถพิจารณาได้ 2 ลักษณะ คือ ลักษณะของการจัดการเรียนการสอนที่มีจุดเน้นในการเรียนที่มีผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง โดยผู้เรียนรับผิดชอบในการวางแผน การปฏิบัติ และการประเมินผลความพยายามในการเรียนรู้ของตน ซึ่งไม่จำเป็นจะต้องเกิดขึ้นโดยผู้เรียนแยกตัวออกจากผู้อื่น ผู้เรียนสามารถถ่ายโอนการเรียนรู้และทักษะที่ได้จากสถานการณ์หนึ่งไปยังสถานการณ์อื่นๆ ได้ (Long, 1989 อ้างถึงใน Hiemstra, 1994: 5394-5395) นอกจากนี้การเรียนรู้ด้วยการนำตนเองยังเป็นลักษณะทางบุคลิกภาพที่มีอยู่ในตัวผู้เรียนทุกคนในระดับที่ไม่เท่ากันในแต่ละสถานการณ์การเรียนรู้ เป็นลักษณะที่สามารถพัฒนาได้ และจะพัฒนาได้สูงสุดในสภาพการจัดการเรียนการสอนที่เอื้อกัน (Guglielmino, L. M., 1977: 34; Candy, 1991; Hiemstra, 1994 : 5397)

การจัดสภาพการเรียนการสอนให้ผู้เรียนเกิดกระบวนการนำตนเองในการเรียนภาษาต่างประเทศนั้น จะต้องให้ความสำคัญในเรื่องความแตกต่างระหว่างบุคคล ความรับผิดชอบส่วนบุคคลและความเป็นอิสระในการเรียนโดยมีองค์ประกอบในการจัดการเรียนการสอน ได้แก่ การกำหนดเป้าหมายและจุดประสงค์การเรียน การประเมินตนเองก่อนการเรียน การกำหนดขั้นการเรียน การนำขั้นการเรียนไปปฏิบัติ และการประเมินการปฏิบัติ (Maker and Nielson, 1996 : 324) ผู้เรียนจะต้องดำเนินกิจกรรมการเรียนโดยร่วมมือกับเพื่อน

หรือบุคคลากรที่เกี่ยวข้อง สร้างบรรยากาศการเรียนรู้ที่พึงพอใจ วินิจฉัยความต้องการของตนอย่างแท้จริง กำหนดจุดประสงค์ในการเรียนตามความต้องการของตน เลือกและทำภารกิจต่าง ๆ โดยใช้ยุทธวิธีที่มีประสิทธิภาพ เพื่อบรรลุตามจุดประสงค์ที่กำหนด และประเมินผลสัมฤทธิ์ของตนเอง (Thomson, 1992 : 525) ซึ่งควรทำให้อิสระแก่นักเรียนในการเลือกเรียนตามความต้องการ และความสนใจของแต่ละคนซึ่งจะได้ผลในการเรียนรู้มากกว่าการถูกบังคับให้เรียน (อัจนวา วงศ์โสธร และคณะ, 2527 : 22)

ผลการวิจัยหลายเรื่องที่แสดงให้เห็นว่าลักษณะของการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองก่อให้เกิดผลทางบวกต่อการเรียนการสอน การทำงาน และการดำเนินชีวิตของบุคคล เช่น กุกลิเอลมีโนและคณะ (Guglielmino and others, 1992 อ้างถึงใน Wall, Sarsland and Hoban, 1996 : 116) พบว่า ลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองมีความสัมพันธ์ทางบวกกับการปฏิบัติงาน คลาวด์ (Cloud, 1993 : 4170) พบว่า ผู้ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงจะมีลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองสูงด้วย วิลสัน (Wilson, 1992: 172) พบว่า ผู้ที่มีการเรียนรู้โดยประสบการณ์การเรียนรู้ด้วยการนำตนเองจะมีคะแนนผลสัมฤทธิ์สูงกว่า รวมทั้งมีความกังวลก่อนการสอบน้อยกว่าผู้ที่เรียนโดยการฟังบรรยายในชั้นเรียนปกติ แบกสเตอร์ (Baxter, 1994 : 2920) พบว่า ผู้ที่มีลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองสูงจะมีความมั่นใจในการทำงานมากกว่าผู้ที่มีลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองต่ำกว่า ฮับบาร์ด (Hubbard, 1994 : อดส์สำเนา) พบว่า ผู้มีลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองสูงจะเป็นผู้ที่ประสบความสำเร็จในการเรียน วูด (Wood, 1995 : 1800) พบว่า ผู้ที่มีความมั่นใจสูง และมีบุคลิกภาพดีจะมีลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองสูงด้วย และยังได้สรุปว่าการเสริมสร้างลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองเป็นกลไกที่มีประสิทธิภาพในการเพิ่มการมีส่วนร่วมในการเรียน ในสภาพแวดล้อมทางสังคมที่เทคโนโลยีต่าง ๆ มีความก้าวหน้าอย่างรวดเร็ว และคอมพิวเตอร์มีบทบาทสูงในชีวิตประจำวัน บาร์เรต (Barratt, 1991 : 778) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับการใช้เวลาในการศึกษาเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์โดยใช้ยุทธวิธีการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง พบว่า ผู้ใช้คอมพิวเตอร์มีการเรียนรู้ด้วยการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองถึงร้อยละ 70 ของเวลาที่ใช้ศึกษา ลักษณะของผู้ที่เรียนรู้ด้วยการนำตนเองยังสอดคล้องกับลักษณะของผู้ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง ผลจากงานวิจัยของอัญชลี สารวัทนาะ (2532) พบว่า ผู้ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงจะมีความกระตือรือร้น ความเพียรพยายาม และความรับผิดชอบเกี่ยวกับการเรียน ชอบศึกษาค้นคว้าวิชาเรียนด้วยตนเอง หรือบางทีก็ค้นคว้ากับเพื่อน จำสิ่งที่ลงมือปฏิบัติหรือทดลองด้วยตนเองได้ดีที่สุด การนำหลักการและแนวคิดในการจัดการเรียนการสอนให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ด้วยการนำตนเองมาใช้ในชั้นเรียนจึงน่าจะทำให้เกิดผลดีแก่ผู้เรียน

ในประเทศไทยผู้ที่สนใจศึกษาเกี่ยวกับการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองส่วนใหญ่ ได้แก่ ผู้ที่อยู่ในวงการศึกษาออกโรงเรียน หรือการศึกษาผู้ใหญ่ เนื่องจากถือเป็นเป้าหมายสำคัญที่จะพัฒนาให้ผู้เรียนมีการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง ยังไม่ปรากฏว่ามีกรนำแนวคิดเกี่ยวกับการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองมาใช้ในระดับมัธยมศึกษาที่อยู่ในระบบโรงเรียน แต่ข้อมูลเกี่ยวกับพัฒนาการของมนุษย์แสดงให้เห็นว่า เด็กในช่วงวัยก่อนมีลักษณะที่สามารถเรียนรู้ด้วยการนำตนเองได้อย่างดี ดังที่โนเวลล์ (Knowles, 1984) กล่าวว่า "บุคลิกภาพของบุคคล ความต้องการ และความสามารถในการนำตนเองในการใช้ประสบการณ์สำหรับ

การเรียนรู้ ความพร้อมในการเรียน การจัดการเรียนรู้ที่เน้นปัญหาเป็นศูนย์กลางจะเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ ตั้งแต่เด็กจนกระทั่งช่วงก่อนวัยรุ่น และจะเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วในช่วงวัยรุ่น ดังนั้นไม่เพียงผู้ใหญ่เท่านั้นที่จะสามารถเรียนรู้ด้วยการนำตนเองได้ ทุกคนมีการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองในระดับที่ไม่เท่ากัน (Boud, 1982 : 27; Candy, 1991:10; Hiemstra, 1994 : 5394) การเรียนรู้ด้วยการนำตนเองยังขึ้นอยู่กับองค์ประกอบอื่นอีก เช่น วิธีการเรียนรู้ (Learning Style) ความคุ้นเคยกับวิชาที่เรียน ความคาดหวังในการเรียนรู้ แรงจูงใจ และสภาพสังคม เป็นต้น (Brockett and Hiemstra, 1991; Brookfield, 1996; Ellsworth, 1992 : 23-24) โดยธรรมชาติเด็กจะมีความอยากรู้อยากเห็น และแรงจูงใจภายในที่จะแสวงหาความรู้เช่นกัน แต่มักจะถูกจัดให้อยู่ในสภาพโครงสร้างการเรียนรู้ที่ต้องขึ้นอยู่กับผู้อื่น แท้จริงแล้วการรับผิดชอบควบคุมตนเองของผู้เรียนเกิดขึ้นได้ทั้งการเรียนในระบบ และการศึกษาตามอัธยาศัย (Candy, 1991 : 424; Boud, 1982 : 27)

การเรียนรู้ด้วยการนำตนเองยังเป็นลักษณะสำคัญประการหนึ่งของการเรียนรู้ตลอดชีวิต ผู้เรียนควรจะได้เรียนรู้ที่จะจูงใจตนเองให้ทำกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองตั้งแต่เริ่มเรียนในโรงเรียน ไปจนกระทั่งจบการศึกษาในระบบ (Knapper and Cropley, 1991) ในอนาคตผู้เรียนจะต้องเรียนด้วยการนำตนเองตลอดชีวิต เพื่อที่จะตอบรับกับข้อมูลข่าวสารที่เป็นประโยชน์ต่อตนเองจำนวนมากกมกย ที่ผ่านมากการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง ถูกชะลอลงจากการเรียนในระบบ จุดนี้เป็นจุดที่ผู้บริหารต้องกลับมาพิจารณานักการศึกษาหลายท่านเห็นว่า การตื่นตัวรับผิดชอบในการเรียนรู้กลับไปสู่ผู้เรียนเป็นวิธีการที่เกิดประโยชน์มากกว่าวิธีการอื่น ๆ (Hiemstra, 1994 : 5398) การเรียนรู้ด้วยการนำตนเองจึงเป็นลักษณะของการศึกษาที่ควรจัดให้ผู้เรียนอย่างแท้จริง (Gross, 1977) แนวคิดดังกล่าวสอดคล้องกับที่ ลิปเปนนท์ เกสท์ (2538: ๑๖๖) กล่าวถึงการพัฒนาคนในช่วงแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ระยะเวลาที่ 8 ว่า "สิ่งสำคัญอันดับแรกคือการปฏิรูปการศึกษา เพื่อให้การศึกษาสามารถพัฒนาศักยภาพการเรียนรู้ของคน โดยการศึกษาจะต้องจัดให้หลากหลายต่อเนื่องให้แต่ละคนได้เรียนรู้ตลอดชีวิต สามารถพึ่งตนเองได้คิดเป็นคิดชอบ ทำเป็น ทำชอบ มีวิถีประชาธิปไตย และ ธรรมวิธี การพิศิษฐ์ (2538: ๑๖๖) กล่าวว่า "การศึกษาต้องสร้างพื้นฐานให้คนพร้อมที่จะพัฒนาการเรียนรู้ทักษะใหม่ๆ ที่มีตลอดเวลา มนุษย์ต้องสามารถสร้างสติปัญญาของตนเอง จะเห็นว่าหากได้มีการปลูกฝังการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองในการศึกษากันพื้นฐานก็จะมีส่วนสำคัญอย่างยิ่งในการสนับสนุนกระบวนการเรียนรู้ที่จะเกิดขึ้นตลอดชีวิตของผู้เรียน"

ในการเรียนภาษาต่างประเทศผู้เรียนจะต้องอาศัยความตั้งใจ ความรับผิดชอบ และภาระจูงใจตนเองในการฝึกฝนเพื่อให้เกิดทักษะมากขึ้น รวมทั้งการแสวงหาวิธีการเรียนรู้ที่เหมาะสมกับตนเอง ดังที่ ออกซ์ฟอร์ด (Oxford, 1990) กล่าวว่า "ความสามารถในการนำตนเองมีความสำคัญ และจำเป็นอย่างยิ่งต่อการเรียนรู้ภาษาเพราะผู้สอนไม่ได้มีโอกาสคิดเพื่อคอยแนะนำผู้เรียนอยู่ตลอดเวลา" การสอนภาษาต่างประเทศเพื่อความเข้าใจโดยให้ผู้เรียนค้นพบวิธีการที่จะนำไปสู่ความเข้าใจด้วยตนเองจึงมีความสำคัญอย่างยิ่ง

ผู้เรียนควรได้รับการพัฒนาทักษะในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง เพื่อเน้นการเรียนรู้ที่ผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง (Thomson, 1992 : 523) เป็นที่ยอมรับกันว่า การเน้นให้ผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง (Learner-centered หรือ Student centered) ผู้เรียนจะได้ประโยชน์มาก การเรียนจะมีประสิทธิภาพเมื่อได้มีการบูรณาการวิธีการเรียนการสอนแบบผู้เรียนเป็นศูนย์กลางไว้ในกิจกรรมการเรียนการสอนในชั้นเรียนปกติ (Oxford & Crookall, 1989 : 404-419) ดังผลการศึกษาของ มนนิกา พฤษภาหงษ์ (2530) และกรองทิพย์ ชื่นสมพรพน (2531) พบว่า ผลสัมฤทธิ์ในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนในห้องเรียนที่มีนักเรียนเป็นศูนย์กลางสูงกว่าผลสัมฤทธิ์ของนักเรียนในห้องเรียนที่มีครูเป็นศูนย์กลาง

ผลการศึกษาเกี่ยวกับการสอนอ่าน สรุปว่าผู้เรียนในระดับต่าง ๆ ยังไม่สามารถอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจอยู่ในระดับที่น่าพอใจ การศึกษาความสามารถในด้านการอ่านของนักเรียนในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น (อังศนา วงศ์สนิท, 2524; วิธนา สังข์ทองจีน, 2530) และระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย (สุนทนา วิสุทธิคุณ, 2530) พบว่า ความสามารถของนักเรียนยังไม่ถึงระดับการถ่ายโอน การสื่อสาร และการวิเคราะห์วิจารณ์ สุทัศน์ สุมาลสันต์ (2536 : 66-67) ได้วิเคราะห์และสังเคราะห์งานวิจัยที่เกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษตั้งแต่ พ.ศ. 2515 - 2530 พบว่า นักเรียนไทยยังมีความสามารถในการอ่านอยู่ในระดับต่ำ ส่วนในระดับอุดมศึกษาที่ผู้เรียนจะต้องอาศัยการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจเป็นเครื่องมือสำคัญในการแสวงหาความรู้ ยังได้พบว่า ผู้เรียนยังอ่านภาษาอังกฤษได้ไม่ดี กล่าวคือ อ่านช้า ไม่ตระหนักถึงจุดมุ่งหมายในการอ่าน ไม่สามารถเข้าใจคำศัพท์ และวลีต่าง ๆ ไม่สามารถติดตามขณะที่อ่าน แสดงให้เห็นถึงพื้นฐานที่ไม่ดี (Sobothikul, 1992 : Preface) นอกจากนี้การวิจัยของ อัจฉรา วงศ์โสธร (2531 : 152-153) พบว่า ความสามารถในการใช้ภาษาของนักเรียนมัธยมศึกษาทั้ง ตอนต้นและตอนปลายอยู่ในระดับต่ำ ยังต้องปรับปรุงแก้ไข และ รัตนา สุภจตุรัส (2534 : 60) พบว่า ผู้เรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ไม่สามารถเรียงลำดับเหตุการณ์ คาดการณล่วงหน้า สรุปความและจับใจความเรื่องที่อ่านได้

ผลการประเมินคุณภาพทางวิชาการของกรมวิชาการปีพุทธศักราช 2538 ยังพบว่า นักเรียนมีความสามารถในการวิชาภาษาอังกฤษอยู่ในระดับต่ำ คือ ระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีคะแนนเฉลี่ย คิดเป็นร้อยละ 25.76 ของคะแนนเต็ม และระดับมัธยมศึกษาปีที่ 6 มีคะแนนเฉลี่ย คิดเป็นร้อยละ 36.22 ของคะแนนเต็ม (กรมวิชาการ, 2538 : ข้อสรุป) ปัญหาดังกล่าวอาจเกิดจากการที่ผู้สอนไม่ได้เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ใช้ความรู้ที่ฐานของตนควบคู่กับความพยายาม ความริเริ่มในการหาวิธีที่จะทำความเข้าใจด้วยตนเองเพื่อฝึกทักษะทางการอ่านที่เหมาะสม โดยทั่วไปพบว่า การสอนอ่านที่ยังนิยมกันอยู่คือการแปล ซึ่งอาจจะแปลศัพท์ หรือเนื้อเรื่องจากภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทยให้นักเรียนฟัง ดังนั้นสิ่งที่นักเรียนต้องทำคือ ฟังเนื้อเรื่องที่ครูเล่าให้ฟัง แทนที่จะมีโอกาอ่านเรื่องด้วยตนเอง และค้นหาความรู้ทาง ภาษามาใช้คิดหาความหมายด้วยตนเอง ซึ่งการสอนชนิดนี้ไม่ได้ช่วยให้ฝึกอ่านเพื่อความเข้าใจแต่อย่างใด (ปวีตญา บุณนาท, ม.ป.ป. : 28) กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ (2531) ยังพบว่า ครูส่วนใหญ่สอนโดยอ่านให้นักเรียนฟัง อธิบายคำศัพท์ โครงสร้างที่ยาก จากนั้นถามคำถามให้นักเรียนตอบ ครูยึดตัวเองเป็นศูนย์กลาง

ทำให้นักเรียนไม่ค่อยได้มีโอกาสฝึกทักษะทางภาษาเท่าที่ควร สอดคล้องกับที่ สุภัทรา อักษรานุเคราะห์ (2532: 83-84) กล่าวว่า "การสอนอ่านที่ผ่านมาก เน้นการอ่านออกเสียง แปลคำต่อคำ ประโยคต่อประโยค โดยผู้สอนให้เนื้อเรื่องมาอ่านพร้อมกับคำถามเกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน การสอนลักษณะนี้มิได้เน้นกระบวนการของการอ่านให้ต่อเนื่องโดยการอ่านจับใจความ"

โดยทั่วไป ผู้เรียนมักเคยชินกับวัฒนธรรมทางการเรียน และการจัดการศึกษาที่ครูเป็นผู้บิอนให้ โดยไม่มีความกระตือรือร้นที่จะชวนขยายทหความรู้เอง ชอบให้ผู้สอนคอยบอกว่าจะต้องทำอะไร เพียงเพื่อที่จะให้ได้คะแนนดี ๆ ซึ่งควรจะต้องมีการเปลี่ยนแปลงเจตคติ และพฤติกรรมเหล่านี้ มิฉะนั้นการฝึกให้ผู้เรียนมีความเป็นตัวของตัวเองก็จะไม่ประสบผล (Oxford, 1990) ปัจจัยหนึ่งซึ่งมีผลต่อความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษคือทัศนคติที่ติดต่อการเรียนด้วยตนเอง หรือการเลือกวิธีเรียนด้วยตนเอง ซึ่งอาจจะทอนให้เห็นว่า ในการเรียนภาษา ระดับกลาง หรือระดับสูงนั้น การรู้จักศึกษาทหความรู้ การรู้จักเลือกวิธีการเรียนด้วยตนเอง หรือฝึกฝนด้วยตนเองนอกเหนือจากการเรียนในชั้นเรียนเป็นสิ่งสำคัญ (อัจฉรา วงศ์โสธร และคณะ, 2527: 20) การเรียนรู้ส่วนใหญ่ของคนเราเกิดขึ้นจากการริเริ่มของผู้เรียนเอง แม้ว่าจะมีการเรียนรู้อย่างเป็นระบบในโรงเรียน แต่การเรียนรู้ที่เป็น พื้นฐานสามัญ ได้แก่ การเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง (Self-directed learning) ซึ่งเป็นรูปแบบการศึกษาที่บุคคลใช้ ความรับผิดชอบเบื้องต้นสำหรับการวางแผนงาน การปฏิบัติ และการประเมินความพยายามของตนเอง เนื่องจากบุคคลแต่ละคนมีความรับผิดชอบแตกต่างกัน (Hiemstra, 1994 : 6394 ; Watson & Tharp, 1985 : 9)

จากความเป็นมาและความสำคัญดังกล่าว จะเห็นว่าผู้เรียนส่วนใหญ่ยังมีความสามารถทางการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจในระดับต่ำ แนวการจัดการเรียนการสอนให้ผู้เรียนได้มีการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองน่าจะสมารถช่วยให้การอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้นได้ เนื่องจากผู้เรียนจะได้มีโอกาสฝึกคิด ทหวิธีอ่านเพื่อความเข้าใจ และปรับวิธีอ่านที่เหมาะสมกับตนเองและสถานการณ์ โดยเฉพาะในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายที่จะต้องมีความสามารถทางการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจเป็นคุณสมบัติสำคัญสำหรับเป็นพื้นฐานในการดำเนินชีวิต และการศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น การนำหลักการและแนวคิดเกี่ยวกับการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองมาใช้ในระบบโรงเรียนยังมีความสอดคล้องกับแนวทางการเรียนการสอนตามหลักสูตรปัจจุบันที่มุ่งเน้นให้ผู้เรียนพัฒนาการเรียนรู้อย่างอิสระ ตามความต้องการและความสนใจ นอกจากนี้ยังไม่ปรากฏว่ามีการศึกษาวิจัยที่เกี่ยวกับการนำแนวคิดดังกล่าวมาทดลองจัดการเรียนการสอนในระบบ ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะนำแนวคิดนี้มาพัฒนาเป็นรูปแบบการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจสำหรับนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายขึ้น เพื่อทดลองใช้และศึกษามลที่เกิดจากการเรียนตามรูปแบบ เพื่อประโยชน์ในการจัดการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาความสามารถทางการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจของผู้เรียนต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อพัฒนารูปแบบการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจสำหรับนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย
2. เพื่อประเมินรูปแบบการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจสำหรับนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย โดยประเมินจากการผลการตรวจสอบของรูปแบบโดยผู้ทรงคุณวุฒิ และผลการนำไปทดลองใช้ในสภาพการเรียนจริง จุดประสงค์ของการทดลองมีดังนี้
 - 2.1 เพื่อเปรียบเทียบความสามารถทางการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายระหว่างกลุ่มที่เรียนรู้ด้วยรูปแบบการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจสำหรับนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายกับกลุ่มที่ได้รับการสอนด้วยวิธีสอนอ่านตามคู่มือครูจำแนกตามระดับความสามารถทางการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ
 - 2.2 เพื่อเปรียบเทียบลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายระหว่างกลุ่มที่เรียนรู้ด้วยรูปแบบการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจสำหรับนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายกับกลุ่มที่ได้รับการสอนด้วยวิธีสอนอ่านตามคู่มือครูจำแนกตามระดับความสามารถทางการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ
 - 2.3 เพื่อศึกษาความคิดเห็นของผู้เรียนเกี่ยวกับการเรียนตามรูปแบบการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจสำหรับนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย

สมมติฐานของการวิจัย

ข้อสรุปจากทฤษฎีการเรียนรู้กลุ่มมนุษย์นิยมมีความเชื่อพื้นฐานว่ามนุษย์จะพัฒนาตนเองได้ดีในสภาพการเรียนรู้ที่มีผู้เรียนเป็นศูนย์กลางโดยครูมีบทบาทเป็นผู้อำนวยความสะดวก และเน้นกระบวนการเรียนรู้เป็นสำคัญ และจะมีความสุขเมื่อได้พัฒนาตนเองอย่างเต็มศักยภาพ (ทิตานา แซมมณี, ม.ป.ป.; Schutz, 1991) จากแนวคิด ทฤษฎี และผลการวิจัยเกี่ยวกับการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองแสดงให้เห็นว่าผู้เรียนทุกคนมีลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองในระดับที่ไม่เท่ากันในแต่ละสถานการณ์การเรียน ระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกับลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองมีความสัมพันธ์กันทางบวก (Cloud, 1992) ผู้ที่มีการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองสูงจะเป็นผู้ที่ประสบผลสำเร็จทางการเรียน (Hubbard, 1994; Wood, 1994) ผู้ที่เรียนรู้ด้วยรูปแบบการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น (Jones, 1994) การเรียนรู้ด้วยการนำตนเองเป็นคุณลักษณะที่สอดคล้องกับพัฒนาการทางจิตวิทยาที่สามารถพัฒนาได้ (Knowles, 1976; Adenuga, 1989; Hiemstra, 1994) และจะพัฒนาได้สูงสุดเมื่อผู้เรียนได้เรียนในสภาพการเรียนการสอนที่ส่งเสริมกัน (Guglielmino, L. M., 1977; Candy, 1991; Hiemstra, 1994) ผู้วิจัยจึงตั้งสมมติฐานในการวิจัยดังนี้

1. ความสามารถทางการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจของผู้เรียนด้วยรูปแบบการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจสำหรับนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายสูงกว่าผู้ที่เรียนด้วยวิธีสอนอ่านตามคู่มือครู

2. ความสามารถทางการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจหลังการเรียนของผู้ที่เรียนด้วยรูปแบบการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจสำหรับนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายสูงกว่าก่อนการเรียน

3. คะแนนเฉลี่ยลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของผู้เรียนที่เรียนด้วยรูปแบบการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจสำหรับนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายสูงกว่าผู้ที่เรียนด้วยวิธีสอนอ่านตามคู่มือครู

4. คะแนนเฉลี่ยลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของผู้เรียนที่เรียนด้วยรูปแบบการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจสำหรับนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายสูงกว่าก่อนการเรียน

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายของโรงเรียน มัธยมศึกษา สังกัดกองการมัธยมศึกษา กรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ

ตัวแปรที่ศึกษา

1. ตัวแปรอิสระ มี 2 ตัว ได้แก่ วิธีสอน และระดับความสามารถทางการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ มีรายละเอียดดังนี้

1.1 วิธีสอน มี 2 วิธี ประกอบด้วย วิธีสอนตามรูปแบบการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองในการอ่านภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้น กับวิธีสอนตามคู่มือครู

1.2 ระดับความสามารถทางการอ่านเพื่อความเข้าใจ มี 3 ระดับ ประกอบด้วย ความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจระดับสูง ปานกลาง และต่ำ

2. ตัวแปรตาม มี 2 ตัว ประกอบด้วย ความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ และลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง

3. ตัวแปรอื่นๆ ที่ศึกษา ได้แก่ ความคิดเห็นของผู้เรียนเกี่ยวกับการเรียนด้วยรูปแบบการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจสำหรับนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย

เวลาที่ใช้ในการทดลอง

การทดลองรูปแบบการเรียนรู้ด้วยตนเองใช้ระยะเวลา 12 สัปดาห์ จำนวน 24 คาบ โดยมีคาบเรียนสัปดาห์ละ 2 คาบเรียน คาบเรียนละ 50 นาที

ข้อตกลงเบื้องต้น

กิจกรรมในชั้นการวางโครงการและการเตรียมพร้อมผู้เรียนเป็นส่วนหนึ่งของการเรียนการสอนตามรูปแบบที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้น ดังนั้นเวลาที่ใช้ในการเรียนของทั้งกลุ่มควบคุม และกลุ่มทดลองเท่าเทียมกัน

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

รูปแบบการเรียนการสอน หมายถึง สภาพ หรือลักษณะของการจัดการเรียนการสอนที่จัดขึ้นอย่างเป็นระบบระเบียบ มีหลักการปรัชญา ทฤษฎี หลักการ แนวคิด หรือความเชื่อต่าง ๆ โดยอาศัย วิธีสอน และเทคนิคการสอนต่าง ๆ เข้ามาช่วยให้สภาพการเรียนการสอนนั้นเป็นไปตามหลักการที่ยึดถือ สามารถนำไปใช้เป็นแนวการสอนของครู ซึ่งแต่ละรูปแบบจะต้องกำหนดรายละเอียดเกี่ยวกับการเตรียมการสอนของครู การดำเนินการสอน และการประเมินผล เพื่อให้ทราบถึงวิธีที่ผู้เรียนจะบรรลุจุดมุ่งหมายที่กำหนด

การเรียนรู้ด้วยตนเอง หมายถึง การที่ผู้เรียนมีอิสระในการวางแผนดำเนินการเรียนให้บรรลุเป้าหมายโดยใช้สัญญาณการเรียนเป็นเครื่องมือในการกำหนดเป้าหมายการเรียนที่มาจาก การประเมินความต้องการที่แท้จริงของตนเอง กำหนดกิจกรรมที่จะทำให้บรรลุเป้าหมาย กำหนดวิธีประเมินผลงาน แล้วรับผิดชอบควบคุมตนเองให้ปฏิบัติตามสัญญาณการเรียน รวมทั้งรับความรู้เสริมการอ่านจากครู ซึ่งผู้เรียนอาจดำเนินการโดยลำพัง หรือร่วมมือกับผู้อื่นก็ได้ เพื่อให้บรรลุเป้าหมายระยะยาวของการเรียนอันได้แก่ เนื้อหา และจุดมุ่งหมายการเรียนที่ได้ร่วมกับครูกำหนดไว้ในโครงการเรียน

รูปแบบการเรียนรู้ด้วยตนเองในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจสำหรับนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย หมายถึง รูปแบบการเรียนการสอนที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้น ซึ่งมีสภาพการจัดการเรียนการสอนตามแนวคิดของทฤษฎีกลุ่มมนุษยนิยมที่ยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง ให้อิสระผู้เรียนในการเลือกและรับผิดชอบต่อควบคุมกิจกรรมการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจของตนเอง โดยมีจุดประสงค์เพื่อพัฒนาความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ และเพื่อพัฒนาลักษณะการเรียนรู้ด้วยตนเองของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย โดยดำเนินการตามกระบวนการของรูปแบบ 3 ขั้นตอน และกิจกรรมการเรียนตามรูปแบบ 7 กิจกรรมดังนี้

1. ขั้นตอนการดำเนินการก่อนการเรียน ประกอบด้วยกิจกรรม 3 ขั้นตอน
 - 1.1 การสำรวจความต้องการความรู้เสริมการอ่าน
 - 1.2 การวางโครงการเรียน

- 1.3 การเตรียมความพร้อมผู้เรียน
2. ขั้นตอนการเรียนตามรูปแบบ ประกอบด้วยกิจกรรมการเรียน 7 กิจกรรม ดังนี้
 - 2.1 การสร้างบรรยากาศการเรียนรู้อื่นที่พอใจ
 - 2.2 การวินิจฉัยความต้องการทางการอ่าน
 - 2.3 การกำหนดเป้าหมายทางการอ่าน
 - 2.4 การวางแผนการอ่าน
 - 2.5 การปฏิบัติตามแผน
 - 2.6 การประเมินผลการศึกษาปฏิบัติ
 - 2.7 การรับความรู้เสริมการอ่าน
3. ขั้นตอนการประเมินผลการศึกษาตามรูปแบบ ประกอบด้วยกิจกรรมการประเมิน 2 ส่วน ดังนี้
 - 3.1 การทดสอบความสามารถทางการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ
 - 3.2 การวัดลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง

วิธีสอนอ่านตามคู่มือครู หมายถึงการสอนตามหลักการสอน และกิจกรรมการสอนในคู่มือครูของหน่วยศึกษานิเทศก์ กรมสามัญศึกษา ประกอบด้วยขั้นการสอน 6 ขั้น ต่อไปนี้

1. **ขั้นสร้างความสนใจ** คือทำให้นักเรียนเกิดความสนใจบทเรียนเป็นการสร้างแรงจูงใจให้เกิดแก่ผู้เรียน โดยครูใช้วิธีพูดเร้าใจ สนทนา หรือใช้วัสดุอุปกรณ์ต่าง ๆ เพื่อเป็นการนำเข้าสู่บทเรียน
 2. **แจ้งจุดประสงค์** เป็นการบอกให้นักเรียนทราบจุดประสงค์ของบทเรียนนั้นๆ
 3. **ให้แนวการเรียนรู้** เป็นการให้แนวทางแก่นักเรียนในการอ่านเนื้อเรื่องโดยการใช้ครูสอนศัพท์ และ โครงสร้างที่สำคัญในเนื้อเรื่องให้นักเรียน
 4. **ครูให้เนื้อเรื่องแก่นักเรียน** โดยครูอ่านให้นักเรียนอ่านตามใจ หรือให้นักเรียนอ่าน แล้วช่วยให้ให้นักเรียนเข้าใจเนื้อหาโดยตั้งคำถามให้นักเรียนตอบ
 5. **การประเมินผลการศึกษา** เป็นการประเมินนักเรียนว่าได้ผลตามจุดประสงค์ของบทเรียนเพียงใด โดยให้นักเรียนตอบคำถามของครูเกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน และการตอบคำถามแบบฝึกหัดท้ายบท
 6. **ส่งเสริมความแม่นยำและการถ่ายโอนการเรียนรู้** โดยการให้นักเรียนนำความรู้ไปใช้ในสถานการณ์ที่ใกล้เคียงกับที่ได้เรียนมา อาจได้แก่ การทำแบบฝึกหัดเพิ่มเติม การเติมคำในช่องว่าง การเชื่อมประโยค การบรรยายภาพ การตอบคำถาม และการเขียนเนื้อเรื่องโดยการเลียนแบบจากตัวอย่าง
- ลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง** หมายถึง อุบนิสัยในการเรียนของผู้เรียนประกอบด้วย
1. การเปิดโอกาสต่อการเรียนรู้
 2. การมีโน้มน้าวจิตใจของตนเองในด้านการเป็นผู้เรียนที่มีประสิทธิภาพ
 3. การมีความคิดริเริ่มและเรียนรู้ด้วยตนเอง
 4. การมีความรับผิดชอบต่อการเรียนรู้ของตน
 5. การมีความรักการเรียน

6. การมีความคิดสร้างสรรค์
7. การมีความสามารถในการใช้ทักษะทางการศึกษาหาความรู้และทักษะการแก้ปัญหา
8. การมองอนาคตในแง่ดี

เป็นลักษณะที่วัดได้ด้วยแบบสอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองตามการรับรู้ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ซึ่งเป็นเครื่องมือวัดลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองที่ผู้วิจัยปรับจากเครื่องมือของกุกเกลอมีโน(Guglielmino, L. M., 1977) และทดสอบหาคุณภาพแล้ว

ระดับความเข้าใจในการอ่าน หมายถึง ความเข้าใจในการอ่าน 3 ระดับดังนี้

1. ระดับข้อเท็จจริง หรือขั้นแปลความ หมายถึง ความเข้าใจข้อมูลที่สำคัญๆ ในเรื่องที่อ่าน ประกอบด้วยความรู้ความหมายของคำ ความสามารถในการถอดความ การหาใจความสำคัญ การหารายละเอียด และการอ่านเพื่อทำตามคำแนะนำ ผู้อ่านสามารถค้นพบรายละเอียดจากข้อความที่ปรากฏในเนื้อเรื่องที่อ่านโดยตรง
2. ความเข้าใจระดับตีความ ได้แก่ ความเข้าใจในสิ่งที่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่อ่านที่ผู้อ่านต้องอาศัยข้อมูลจากส่วนย่อยของเรื่องที่อ่านมาสัมพันธ์กัน รวมกับความรู้ประสบการณ์เดิมจนสามารถกล่าวในอีกแนวหนึ่งได้
3. ความเข้าใจระดับวิเคราะห์วิจารณ์ ได้แก่ ความเข้าใจในสิ่งที่อ่านที่ผู้อ่านตัดสินใจด้วยเกณฑ์ของตนเอง สรุปอ้างอิงโดยอาศัยข้อมูลที่อ่านกับประสบการณ์เดิม จนสามารถขยายความหมาย และนัยของเรื่องให้กว้างไกลไปจากสภาพข้อเท็จจริงเดิมได้

ความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ หมายถึง ความสามารถในการอ่านจับใจความเรื่องที่อ่าน ซึ่งสามารถวัดได้จากแบบทดสอบความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น และได้ทดสอบหาคุณภาพแล้ว

ระดับความสามารถในการอ่าน หมายถึง ความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจของผู้เรียนที่จำแนกออกเป็นระดับสูง ปานกลาง และต่ำ

นักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย หมายถึงนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ของโรงเรียนมัธยมศึกษาสังกัดกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ

กลุ่มทดลอง หมายถึง นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนราชวินิตบางแก้ว ในภาคปลาย ปีการศึกษา 2539 ที่เรียนวิชา อ 038 ภาษาอังกฤษรอบรู้ โดยรูปแบบที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้น

กลุ่มควบคุม หมายถึง นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนราชวินิตบางแก้ว ในภาคปลาย ปีการศึกษา 2539 ที่เรียนวิชา อ 038 ภาษาอังกฤษรอบรู้ โดยวิธีสอนอ่านตามคู่มือครู

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ได้รูปแบบการเรียนการสอนสำหรับใช้สอนอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจสำหรับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายที่ทำให้ผู้เรียนมีความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจสูงขึ้น

2. ข้อมูลที่ได้จากการวิจัยจะเป็นแนวทางในการจัดการเรียนการสอนด้วยการเรียนรู้ด้วยตนเองสำหรับผู้เรียนในระบบโรงเรียนต่อไป
3. ข้อมูลที่ได้จากการวิจัยจะเป็นแนวทางในการพัฒนาระบบการเรียนรู้อัตโนมัติของผู้เรียน ซึ่งจะเป็นประโยชน์ต่อการเรียนรู้ตลอดชีวิต
4. ข้อมูลที่ได้เป็นแนวทางในการจัดการเรียนการสอนอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยเน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย